

Sygn. akt II CSK 621/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Miasta Ł. reprezentowanego przez Prezydenta
Miasta Ł.

przeciwko B. G. i R. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1287/13,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1800 zł
(jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 19 lipca 2013 r., którym oddalone zostało powództwo o zapłatę przez pozwanych kwoty 80 855,11 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2012 r. tytułem zwrotu przyznanej im bonifikaty dotyczącej umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia granic stosowania art. 5 k.c. do żądań zwrotu bonifikaty udzielonej przy zbyciu przez jednostkę samorządu terytorialnego lokalu mieszkalnego. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazał zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny wyroku Sądu Okręgowego bez głębszej analizy istotnych problemów występujących w sprawie na tle stosowania art. 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Powołanie podstawy objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z przedstawieniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne i nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw. Przyjmowane jest jednolicie w orzecznictwie, że w odrębnym od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej uzasadnieniu wniosku

skarżący powinien przedstawić argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen, wyjaśnić dlaczego zagadnienie jest istotne albo określić przepisy, które wymagają wykładni Sądu Najwyższego z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Zagadnienie wskazane przez powoda nie spełnia wymagań przewidzianych dla tej przesłanki, brak w nim zarówno cech istotności, jak i nowości, a ponadto zmierza do uzyskania odpowiedzi w okolicznościach tej sprawy. Problematyka stosowania art. 5 k.c. była przedmiotem licznych wypowiedzi doktryny i orzecznictwa sądowego. Przedstawione w uzasadnieniu wniosku wywody oraz powołane orzeczenia Sądu Najwyższego wskazują na kwestię fundamentalną, związaną z nierozłącznym związkiem okoliczności konkretnej sprawy z zastosowaniem wyżej wymienionego przepisu. Z tej przyczyny nie jest możliwe opracowanie katalogu kryteriów, które powinny być spełnione dla możliwości stosowania tej klauzuli generalnej. Nie ma podstaw do przyjęcia, że doszło do wydawania sprzecznych w tym względzie orzeczeń. Na rozbieżność nie wskazują także orzeczenia wymienione w uzasadnieniu wniosku. Skarżący nie przedstawił argumentów przemawiających za potrzebą wypowiedzi Sądu Najwyższego w każdej sprawie, w której doszło do zastosowania art. 5 k.c., należącego do zakresu sędziowskiego rozważenia, jeżeli nie wykazuje ono znamion dowolności.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. Tak wniosek, jak i jego uzasadnienie na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Podkreślenia wymaga również i to, że wyłączone jest, wobec wewnętrznej sprzeczności, jednoczesne objęcie tej samej problematyki istotnym zagadnieniem prawnym, zakładającym wystąpienie cech nowości i oczywistą zasadnością nieprawidłowości w jej stosowaniu.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.